

Pável Márta
A SZABAD AKARAT SZOKATLAN
MEGKÖZELÍTÉSSEN

Ezt a témát évszázadok alatt olyan sokan feldolgozták, hogy könyvtárakat lehetne vele megtölteni. De az erősen valószínű, ahogyan én fogom fel a szabad akarat magyarázatát, azzal eddig nem találkozhattak. Legalábbis nem hinném, hogy ezügyben még egy ennyire másképp gondolkodó mert írni, így kérem, hogy türelemmel olvassák végig a következő pár oldalt.

Sok elfogadható, közelítő megértéssel találkozhatunk ezügyben, és sokat tanulhatunk belőlük. Némelyik magyarázó nem kiírva, de eljutott odáig, amit én ki is merek mondani, mert nekem nincs félnivalóm, ugyanis nő vagyok és világi.

Ezt a tényt meg nem értve tudósok, pszichológusok, pszichiáterek hada gondolkodik még ma is azon, hogy van-e szabad akarat vagy nincs. Nekem ez nem olyan kérdés, amin sokat kellene gondolkodni, mert egyértelmű, hogy van. Most kicsit bővebben leírom, hogy miért.

A protestáns vallások egy része úgy gondolja, hogy eleve elrendelés van. Nekem ez ellentmond a szabad akaratnak. Ha eleve elrendelés lenne, akkor nagy baj lenne, mert pl. nem lenne érdemes jónak lenni, stb. De most nem erről akarok írni.

Visszatérek a szabad akarathoz. A katolikus egyház nagyon helyesen vallja a szabad akaratot, de azzal, hogy a lényeges részeket – ami a felfogást elősegítené – tagadja, súlyos hibát csinál, és csak növeli a zűrzavart...

Nagyon örültem amikor a tanulmányaim során felfedeztem:

¹ K. Rahner: „Végezetül arra a kérdésre hívjuk még fel a figyelmet, hogy vajon a "közbülső állapot" katolikus fogalma - amely oly régimódinak látszik első pillantásra - nem szolgálhat-e kiindulópontul ahhoz, hogy jobban értsük és jobban boldoguljunk a "lélekvándorlás", a "reinkarnáció" tanával, amely a keleti kultúrákban erősen el van terjedve és amelyet ott nyilvánvalónak tekintenek. Ez lehetségesnek látszik, legalábbis azzal a feltétellel,

---

¹ Karl Rahner: A hit alapjai; 1983, Szent István Társulat, 470.o.

hogy a reinkarnációt nem tekintjük az ember sorsának, amely soha sem szűnik meg és örökké folytatódik az időben.”

Nekem ez a felfogás nagyon is haladó, sok mindent megmagyaráz, és azt én sem gondolnám, hogy a reinkarnációnak soha nincs vége. Ez cél sem lehet, meg az irgalmassággal is ütközne.

A reinkarnációval vele jár a karma fogalma is ², ami itt fontos dolog, mert ha ezt nem fogadják el, a szabad akarat működésének megértését lényegesen megnehezíti. Megértés hiányában vannak olyan agyalgások, hogy igaz-e a szabad akarat, hogyan működik, miért, stb. Az igaz, ha egy életben nézem az egészet, akkor nem nagyon néz ki úgy, hogy lenne szabad akarat, ugyanis – csak egy kis példa –, hogy én megszülettem most ide, Európába, különböző harcok színterére, olyan emberek közé, akik nem bírnak békeességben élni, akarnám-e? Nem! Élni egy félig kulturált társadalomban, és egy elembertelenedő, de rohamosan fejlődő technikai szintű világban, aminek már a mélységét nehéz követni, nem biztos, hogy ezt választanám. Sőt, biztos, hogy nem. Most sem érzem teljesen jól magam ebben a világban, mert a földközeli naturális élet jobban vonzana. Vágyódik az ember /történetesen én/ a csendre, magányra, nyugalomra, este a fa alatt üdögélve, a csillagokat nézve, békákat hallgatva a lelkemet hazaszállítani. Majd időnként napközben kicsit kapálni a kis veteményesben, de mégis tanulni, mélyen gondolkodni, diplomát szerezni. Tehát kulturált emberként élni, de közben a természetben is, ez a világ tetszene nekem /amit erősen igyekszem is megvalósítani, míg lehet/. A választ tudom, de megkérdezhetném, hogy miért ebben a világban élek, én még meg tudom valósítani, amit szeretek, de van, aki már nem, bár lehet, hogy nem is akarja, mert nem olyan a lelke.

Sokan feltették már nekem a kérdést, és nem is biztos, hogy kötözködni akartak, hogy milyen szabad akarat az, hogy egy gyerek Afrikában születik, és nem éri meg a másfél évet, a legyek ki-be mászkálnak a szemén, a lába pipaszár vékony, a hasa vizenyős a különböző férgektől, és meghal. Sorra nekem reklamálnak /mintha bármiről is tehetnék.../, biztosan nem ő akart ilyen életet magának, magyarázzam meg, hogyan szereti az ilyeneket az Isten, és miért kivételez? Nem emlékeznek, mert nem is tudnak, ugyanúgy keresnek, mint Szt. Ágoston:³ 145. o. „*Ugyanis nem az égbolto-*

---

² <https://hu.wikipedia.org/wiki/Karma> A **karma** (dévánágari: कर्म, páli: kamma) ok-okozat, pontosabban az ok és okozat viszonya, kölcsönhatása; a cselekedetek következményeinek törvénye, amely a szanszára körfogását mozgatja a keleti vallások szerint

³ Szent Ágoston vallomásai: 10. könyv, 16. fejezet

zat térségeit kutatom, nem csillagtávolságokat mérek, nem a föld nehézkedési viszonyai iránt érdeklődöm. Én vagyok kutatásaim tárgya, mert én vagyok az emlékező, én a lélek. Nincs abban semmi, ha nem igen érdeklődöm az iránt, ami nem én vagyok, de viszont érdekelhet-e valami közvetlenebbül, mint saját magam? S íme, emlékező erőmet nem tudom megérteni, pedig ugyancsak nem mondhatom, hogy kívül esem rajta."

Igen, nézhetem így is, kívül esnek rajtam... nagyon sokan ezt hiszik, de nem így van. Folytatják a reklamálást az emberek: milyen szabad akarat az, hogy valakit ütnek-vernek, és nem élhet úgy, ahogy akar, vagy milyen szabad akarat az, hogy ha valaki púpos, vagy súlyosan beteg, vagy elmebeteg, vagy olyan körülmények között él, amelyet még állatoknak sem kívánnék. Azt hiszik igazuk van, de nincs, mert itt jön be a tagadott karma, miszerint népiesen minden visszajár, bumeráng elv működik. Bizony elkecserevedve mondják, 'de hát én ezt nem akartam, én most se akarom, én nem is akarnám ezt az életet'. Rendben, ne tegyél semmi rosszat – ne dobálj fel bumerángokat, amik mindig megtalálnak –, és a következő élet jobb lesz. Most meg nem hinném, hogy hirtelen magától megjavulna.

Mint az előbb mondtam, a katolikus egyháznak a felfogása – hogy nincs karma – nagyon nehezíti a szabad akarat megértését, az Isten igazságosságának és jóságának az elfogadtatását. Megjegyzem, Isten jósága a reinkarnáció is, mert melyik szülő nem ad újabb esélyt a gyerekének, ha az adottat elszúrta. Hitetlenek, Isten felé öklüket rázóak meg sem hallgatják a józan érveket, hogy pl. a tükörben fellelhető az, aki a sorsunkért hibás.

A sok rossz tanítás miatt értem, hogy az embereknek a sorsukat nagyon nehéz elfogadni, főként igazságosnak tartani azt, hogy ezt én szabadon akartam, mert sokszor azt mondják, hogy ezt nem akartam. Nem tudta mit tesz, ha tudta volna, biztosan nem akarta volna, csak mikor megtette a bűnt, ami tán jól is esett neki, akkor nem gondolta, hogy visszacsap, sőt. Az, hogy ebben az életben mégis mi történik velünk, hogy valamennyire reálisabban megítélhessük, jóval távolabbra kell nézni úgy, mintha egy végtelenített idővonal lenne, aminek a közepénél van egy megszakítás (ez a mostani élet). Ez a törés tehát a mostani életem, de ez előtte is volt, és utána is lesz, ami befolyásol, tehát egy kontinuitása van az életeimnek. A kontinuitásnak a kvalitását magammal hordozom, a részem, és ezek pozitív és negatív jegyekkel látják el az életemet. Ahogyan mondani szokták, /igaz, a többség nem is tudja, nem is hiszi, de ez soha nem számí-

tott.../, hogy a bumerángot feldobáltam, és a bumeráng visszavág. Bármelyik életemben visszavághat, ennek megélése nem maradhat el még akkor sem, ha nem tudok róla, de igazságos.

K. Rahner, uo., 113. o.: *„Valójában a szabadság elsősorban azt jelenti, hogy a szubjektum felelős önmagáért, ezért a szabadság, lényegét tekintve, a szubjektumra mint szubjektumra és mint egészre irányul. Az igazi szabadságban mindig önmagáról határoz a szubjektum, önmagát érti és alkotja meg, nem valamit csinál, hanem önmagát valósítja meg.”*

Hát igen, ha megvalósítja önmagát, de ez nagyon ritka. Van, aki egy vita hevében mindennek elmondja az Istent, hogy igazságtalan, merthogy akkor miért nem tudunk arról, hogy előzőleg mit tehattünk. Meg még mit fogunk a jövőben tenni – ha hinnénk, tudnánk, nem tennénk, ami persze nem így igaz, mert gyengeségünk miatt sajnos tennék... – az is lényeges kérdés, de ha már ezeket tudjuk, remélhetjük, hogy jobb jövőt képzünk magunknak.

Az ember sok területen lehatárolt, bezárt, tér-időbe szorított lény. Az emberi nyelvi kifejezések erősen hiányosak, a megértési képességek még jobban azok, mint hinnék. Így, sem a messzi múltat, sem a jövőt nem ismerhetjük, vagy csak nagyon korlátozottan. Aki keresni kezd, gondolkodik, az ezt eleinte igazságtalannak tartja, és nem tudja helyre tenni az őt ért „sérelmeket”. Szerintem nem igazságtalan, sőt kegyes dolog, mert az ember nem bírná ki sem a régi tetteit, sem a várható következményeit, sem a jövő tudatát. Néha beugrik egy-egy kép, érzés, de az emlékeknél is homályos marad, nincs pontos információnk, csak megközelítőleges. Így van jól, felejtés szelektíven, de működik.

A régi életek emléke a gyerekeknél általában pár hónapos korban bezárul. Kivételek vannak, pár példa: azt soha nem felejttem el, egyszer egy áruház előtt láttam babakocsiban egy kis kölyköt, aki nem lehetett több 3 hetesnél. Olyan öreg, bölcs szemeket, ráncos arcot, ami annak a kisgyerekeknek volt, soha nem láttam, és szabályszerűen lehetett 'hallani', hogy átkozódik, csúnyákat mond, hogy mit keres ő ebben a helyzetben. Ez annyira megdöbbenett, hogy legyökereztek a lábaim, és az anyja mikor kijött, hát gyanúsán nézett rám, hogy én mit akarok... Ezt nem tudom elfelejteni, nagyon-nagyon érdekes és tanulságos volt látni, főképp megdöbbenő. Nagyon jó, hogy a gyerek ezt elfelejti, mert így nem tudna tiszta lappal indulni, vagy akár bele is űrülhetne.

Egy másik eset: fiú unokám hároméves kora körül, este kiment, felnézett az égre, és látta, hogy a felhők betakarták a csillagos eget. A gyerek szét-tárta a kezeit, és azt mondta: '*vén öreg barátaim, hova lettetek, hova bújtatok előlem?*' Megrogytam, éreztem, hogy végigfut rajtam a hideg, mert ennyi idős gyerek ilyen nem mondhat. Érezhető volt, még nem volt teljes a feledés, még ekkor mindig kijött belőle a régi élet. Nagyon jó, hogy elfelejtjük /ha kell, rész-émlékeket adott időben, mikor segít, visszakaphatunk.../, hogy mi volt előtte. Egyrészt a világ, életünk célja az, hogy az Istent felismerjük, és abbahagyjuk a távollétet, a kóborlást. De Isten ezt nem akarja, nem érdekemberek kellene, nincs erre szüksége, hanem belülről fakadó jóság és szeretet kell. Ha az ember tudna mindent, akkor akár érdekből lehet valaki jó, mert nagyon jól felfogott érdeke lenne, hogy az legyen. Az Úrnak erre nincs szüksége, pont ezért nem is engedi, hogy száz százalékig bizonyítható lehessen, hogy pl. Jézus Krisztus Isten. Ezt hinni kell, majd lélekben tudni, s eddig kell eljutni. Hogy Jézus Krisztus a Földön volt, az emberként bizonyítható, de az, hogy Isten, az a hitünkre van bízva, és a feltámadás csodájára, hogy hitünk igaz és élő legyen. Sokan nem hiszik, annak ellenére sem, hogy több mint 800-an látták a feltámadt Jézust. Például nem engedi a Torinói Lepelnél sem, hogy százszázalékosan bebizonyítsák, hogy az ő leple, mert akkor már kötelező lenne hinni.

Tudjuk: bűnt tudva és akarva lehet elkövetni, Isten ettől megkímél minket azzal, hogy bizonytalanságban tart, mert akkor nem mondhatja azt, hogy tudtuk. Mi, akik már lassan 40 éve elmélkedünk, tudjuk, hogy Jézus Krisztus Isten, és hogy fénnyé válva támadt fel, ezt mi már egy egész életre tudjuk, ez kötelez minket, innen nincs hátrálás, aki megteszi, annak nem lennék a helyében, akkora a bűne. De itt most ebbe ne menjünk mélyen bele, mert úgy megtagadni, hogy tudjuk, a lelki szemeinkkel látjuk, abból már sohasem jövünk ki győztesen. Míg ebben a homályban vagyunk tartva, és ha a szív és a jóság átüt rajta, majd átburjánzik a hit fénye, bevilágítja az elmét, és akkor már úgymint megtudja az ember az igazság akkora részét, amit el tud viselni. Ez következményekkel jár, mert a szabad akaratát át fogja adni Istennek, és így él tovább szabadon, de Krisztus vezeti a fizikai világban is. Innen van, hogy a szentek, akik ezt tudták, kettős világban éltek tovább, mert transzcendens létben is volt a lelkük, tudatuk stb., mégsem „isteni rabságban.”

Ha a bizonyosság az ő /szent, misztikus, stb./ számára megtörténik, ez még nem azt jelenti, hogy az összes többi ember számára is azzá válik, mert azoknak is ugyanezt meg kéne élniük, amit általában nem akarnak. Vi-

szont ott a hit, van olyan is, aki elhiszi ezt, és úgy hisz, hogy életével bebizonyítja, megvalósítja, és kétkedés nélkül is működik a szabad akarat elhívése és működtetése.

Ez az egész önmagunkon való túllépés nagyon nehéz, mert amikor nagy baj történik valakivel, a szabad akarattal előjönni, hogy ez az ő tetteiben, sorsában régen benne volt, és az teljesedik rajta, amit ő valaha megcsinált, többnyire hirtelen nem lesz elfogadott a számára, sőt...! Rögtön ismét előjön az a nem keresztényi, logikátlan kérdés, miért engedi meg az Úr? Ismétlem, ehhez az Úrnak nincs köze, nem ő idézi elő a bajt. Viszont az jogos kérdés, hogy lehet megszüntetni a karmát? Szerencsénkre meg lehet tenni, csak nehéz. A karmát megszüntetni – szerintem – kizárólag Jézus Krisztussal lehet, aki azt mondta, hogy Ő az ajtó.

Biblia: *János evangéliuma 10,9 Jézus mondja: "Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál."*

Ez igen nagy adománya Istennek felénk, mert van kijárat a körforgásból, mégpedig Rajta keresztül. Ő magából nyit ajtót hazafelé, a Fény felé. Igaz, anyagiakkal, javakkal, népes családdal nem mehetünk, egoval nem férünk be, csak magunkat lecsupasztva, megalázva juthatunk be. Így már lehetne egy életen keresztül győztesen hazatérni Istenhez. Ezt az esélyt nem szabadna kihagyni a keresztényekkel, semmiféle dogma miatt sem. Nem beszélve arról, hogy Jézus Krisztus megváltó tettét még nagyobbá tenné az emberek előtt. *Az emberi lény visszajutása Istenhez az egyetlen, ami fontos, ami miatt vallás, hit, stb. van, amiért küzdeni kellene a papságnak is.* Jézus Krisztus kivezetni jött minket a materiális világból, hogy saját maga által, Krisztus követése által ki lehet jutni a vándorútból, a körforgásból. Magából lehetőséget teremtett, de ezt szabad akarattal meg kell ragadni, 100% -ig dönteni kell Krisztus követése mellett.

Így K. Rahnernek igaza van, mert a reinkarnáció gyakorlatilag megállhat, ki lehet lépni, de ez is szabad akarati döntésünk eredménye lehet csak. Ismétlem, Krisztus pont ezért jött, hogy ezt a folyamatot, ezt a kontinuitást megszüntesse, csak hogy nekünk túl kell lépni önmagunkon.⁴

Nehéz elfogadni azt – amit mindig szoktam mondani –, hogy ha valami történik veled, és kérdezed: miért, akkor állj a tükör elé, s megtudod ki a hibás. Kifogásként akkor jön az, ősrégen, vagy négy-öt évvel ezelőtt mit

---

⁴ Ezért is van a lapunk, a Túllépés, ahol segíteni próbálunk az embereknek, hogy a gondolkodásuk ne csak a földi, háromdimenziós gondolkodás legyen. Lépjenek túl önmagukon és engedjék magukat a transzcendens világba is becsalogatni.

tett, nem emlékszik rá, hogyan tegye jóvá?! Valóban, jó válasz. Régen tette, elfeledte, megbocsátott magának, így az neki olyan, mintha nem is ő csinálta volna, mert az ember nem tud ebből a 3D -ből kiszakadni, és oda-vissza gondolkozni. Az, hogy valamit nem birtoklunk, nem tudunk, nem jelenti azt, hogy nincs, és azt sem, hogy nem működik.

Ha az életekben csak rosszakat csináltak, akkor ne várják a jó életeket, mert nem lesz, és akkor hiába mondhatja valaki, hogy 'nem értem mennyi baj ér, pedig semmi rosszat sem tettem' – s lehet, hogy most igaz is... –, 'én olyan jó ember vagyok, nem érdemlem meg.' De igen. Az ember szívesen hárít, főleg Istenre, azt hiszi, hogy igazságtalan vele. Ergo, aki nem úgy gondolkodik, ahogy eddig leírtam, az az ember nemigen tud megbékélni a sorsával, sem Istennel (illetve ritkán).

Joggal merülhet fel a kérdés, akkor mégis nem lenne jó tudni, hogy mi van velem, mi van mögöttem, miket dobáltam fel, ami egyszer csak nyakon csaphat? De igen, bizonyos szinten jobb lenne tudni, és ez a tudás bizonyos fejlettségi szintnél részlegesen be is következhet. Erőltetni nem lehet, csak erre megérett lény tudhatja meg, aki elbírja, és akinek ez a tudás már használhat is. Annak pedig, akinek előbb-utóbb nyilvánvalóvá vált, olyan segítséget kapott, pont abban az időben, amikor kell a lelki fejlődéséhez. Az ilyen ember a szabad akaratát már rég átadta Istennek, és Ő kormányoz helyette, s az irány jó lesz.

Viszont itt van egy nagy kettős csavar.

1. Ha felismeri a hibáit, hogy miért van itt, vagy mi az élete célja, és meg is teszi, hogy javít, nagyon haladhat előre. Szabad akaratából irányítja felfogása szerint az életét – de nem biztos, hogy Isten akaratának megfelelően...– és lassan le is tudja a sötétségeket, jókra cseréli, majd kiegyenlítődik. De nem képez pluszt, ami jóval feljebb vinné.
2. Viszont ha szabad akaratából pl. azt mondja, hiába vagyok penészes, pudvás, koszos lelki fa, de semmi más nem érdekel, csak Isten, akkor az ilyen, ha belemegy az isteni kohóba, elégeti magát, fénnyé válva, külső testi burkában ragyogva dolgozik Istenért, biztosan végleg hazamehet, *mert a karma is elég, és teljesen eltűnik*. Itt ér véget a vándorlás, jöhet a hazatérés.

Ezek tudása és megvalósítása igen nagy segítség, de azt is gondolom, hogy nagyon nehéz megérteni, sőt elfogadni azt, hogy az egyik ember megkapja ezt a jelzést, ezt a lelki, pszichológiai spirituális fejlettséget, a

másik pedig itt sosem fogja megkapni. Ez is kettős: egyrészt karma, másrészt hogyan erőlködik, hogyan használja és mire a szabad akaratát. Így, ez sem azt jelenti, hogy kivételezés van, de valóban különböző múltak vannak mögöttünk, nem vagyunk egyformák sem szellemi, sem spirituális szinten. Itt és most, aki törekszik, és haladni akar, annak sem biztos, hogy teljesen sikerül, vagy nagyon nagyot haladhat, mert ha túl rossz volt a karmája, akkor ez egy jó időre visszatartja. Van felfelé menetel is, pár jó élet után, s ott kezdődik el valami fejlődés, vagy isteni küldött az emberekért cselekszik, így különleges képességekkel érkezett pl. Pio Atya stb. Nem csak kimondottan isteni szolgálat céljából vannak különleges képességek, habár előny a szolgálatra fordítani. Nézzük például Mozartot, kis korától kezdve zenét szerzett, játszott, stb., ezt a képességet, tudást sem most szerezte, hanem hozta magával. Aki nem így érkezett, és előző életében nem volt ilyen előzménye, soha nem lesz Mozart, vagy valami kirívó egyéniség. Tehát ezen kérdések kapcsán fölösleges reklamálni, inkább alázattal meg kell érteni, hogy mi, miért van.

A kérdésre a válasz, hogy van-e szabad akarat, gondolom, most már azt mondjuk, *igen, van. Mondhatom azt is, hogy sajnós van.* Sokkal jobban járna az ember, ha nem lenne, de ez meg abszurdum lenne, mert akkor a földön sem lenne emberi élet. Sőt, világok sem kellenének, mert minek, egyszerűen, ha Isten *nem engedné* meg a kiáramlást, megkötné a szabad akaratot – amit persze nem tesz meg –, s végre nyugalom lenne, az egész játszma véget érne, ha felnézünk az égre, és az univerzumok halmozát látva mind eltűnne, mind bezáródna, halálos örök nyugalom lenne. Kissé meredek, de elmondhatom, a szabad akarat miatt vannak teremtett multiuniverzumok is, ami 3D, és a többi finomabb világok is.

Ez elég hihetetlenül hangzik, hogy a szabad akaratot Isten sem veszi el, nem is akarná elvenni, de a mai tudásom szerint, önmaga ellen nem fordul, mert a lélek, ami Őbelőle jött ki, az halhatatlan és szabad! Tehát a lelkünket, ha gúzsba kötné, akkor gyakorlatilag saját magán is erőszakot végezne, amit soha nem fog megtenni. Ő a sok távoljáró lélek miatt nagyon szenved, de végtelen hatalmas boldogságában is van. A távoljáró lelkek szenvedése fáj Neki, ezért is testesült meg pl. Jézus Krisztus alakjában, hogy hazatereljen minket.

Sajnos nem mondhatjuk, hogy színház a világ, csak úgy olyan értelemben, hogy mi rendeztünk egy kiszakadási drámát, melyet folyamatosan tudunk, húzzuk, életben tartunk, és vele együtt a szenvedésünket is. Isten

pedig szomorúan szemléli az ego elburjánzásnak hatását, az egymás ellen elkövetett kegyetlenségeket, testi-lelki kínzásokat. Igaz, segít, vagy segítené, ha hagynánk, de sokszor meg sem akarjuk hallani, nemhogy elfogadni. Az Isten-ember kapcsolat egy nagy titok, még akkor is az, ha felületesen nem annak tűnik. Olyan mélyen cizellált, hatalmas meglepetésekkel teli, hogy ha egyre-egyre néha rájön az ember, csak bénultan néz, s alig bírja megemészteni. Meghalni, végleg beszüntetni a létünket nem tudjuk – pl. az öngyilkosság dupla gonosztett magunk ellen –, mert ahogy Istené is, a mi lelkünk is halhatatlan. Tehát Isten nem erőszakolhat meg bennünket, hanem megvárja, hogy mi észhez térjünk, és visszamenjünk. Ebből a körből csak a hazamenetel a kiút, s ezt meg kéne érteni, és a dolgokat rövidere zárni, mert különben csak saját szenvedésünket, nyomorunkat fokozzuk.

⁵ K. Rahner, uo.: 61. o. „Ha az ember valóban szubjektum – vagyis felelős, szabad és transzcendens lény, aki önmagára bízott szubjektumként ugyanakkor meg is van fosztva önmagától, olyannyira, hogy nem rendelkezhet magával –, akkor ezzel lényegében már azt is kimondtuk, hogy az ember Istenre irányított lény, aki oly módon van az abszolút titokra irányítva, hogy ez a ráirányítottság lényé állandó alapjaként és tartalmaként magának a titoknak az ígérete. Ha így fogjuk fel az embert, akkor ez annyit jelent, hogy amikor egy ilyen kijelentésben az "isten" szót használjuk, akkor e szó jelentését csakis és kizárólag ebből a viszonyból ismerjük, vagyis onnan, hogy rá vagyunk irányítva a titokra.”

---

⁵ Az eredeti mű címe: Karl Rahner GRUNDKURSDESGLAUBENS © Verlag Herder KG Freiburg im Breisgau 1976
Herder Freiburg- Basel- Wien © Hungarian translation Endreffy Zoltán 1982

Irodalom

1. Biblia Szent István Társulat
2. Karl Rahner GRUNDKURSESGLAUBENS © Verlag Herder KG Freiburg im Breisgau 1976
Herder Freiburg- Basel- Wien © Hungarian translation Endreffy Zoltán 1982
3. Szt. Ágoston Vallomások <https://mek.oszk.hu/04100/04187/04187.pdf>

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 40 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu, AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban.

Szeibert Márton

7 KÉRDÉS, 7 VÁLASZ

Ebben az írásban választ adok néhány a mai korban gyakran felmerülő kérdésre a keresztény hit és Isten létezése kapcsán. A kérdésekre a saját szintemen, a saját meggyőződésem szerint válaszolok, jóllehet egy-egy kérdésre többféle megközelítéssel is lehetne válaszolni, és mások számára talán a másik módszer lenne meggyőzőbb, én most a saját logikámra hagyatkozom, hátha megtalálja az írást olyan ember, aki hozzám hasonlóan gondolkodik, és így számára talán ez is hasznos lehet.

1. kérdés:

Engem mint katolikus embert már többször megtalált az a kérdés, hogy mi a különbség köztem, és egy olyan ember között, aki hozzám hasonlóan lelkiismeretesen éli az életét, de nem hisz Istenben, vagy legalábbis nem foglalkozik ezzel a témával.

1. válasz:

Ez a kérdés akkor válik igazán érdekessé, amikor úgy teszik fel, hogy *mi a különbség köztem és egy másik boldog ember között, aki nem hisz*. Azért gondolom ezt érdekesebb kérdésnek, mert ebben már rejtve benne is van a válasz, vagy inkább a valóság háraitása. A valóság ugyanis az, hogy az ember nem lehet boldog anélkül a teljesség nélkül, akit Istennek nevezünk. Amikor a különbségre kérdezik rá, akkor csak azt tudom mondani, hogy a Lét maga, az Abszolútum az, ami olyan fix pont az életemben, ami lelki stabilitást, biztonságot, egészséget, boldogságot, teljességet, méltóságot, emelkedettséget ad. Mindenkinek a saját érdeke az, hogy ezt a pontot megtalálja, illetve, hogy egyre közelebb kerüljön hozzá. Sokan mondják erre, hogy én ne akarjam bemesélni nekik, hogy ők boldog-